

[Justitsministeren.]

vende mig til Presseorganisationernes Bestyrelser for at se at faa Pressen til at hjælpe med til disse Reglers Gennemførelse, saaledes at Pressen og Myndighederne maaske her kan arbejde i Fællesskab og derved opnaa et godt Resultat. Jeg tror, at en frivillig Ordning paa dette Omraade vil være bedre end en tvangsmæssig, i alt Fald vil det tage lang Tid at gennemføre en tvangsmæssig Ordning, og vi maa høste mange Erfaringer, inden vi naar et godt Resultat. Jeg haaber nu paa, at vi ad den Vej, som vi er slaaget ind paa — om kort Tid skal vi have et Møde med Presseorganisationerne —, kan naa i alt Fald et Stykke Vej frem.

Hvad angaar de Spørgsmaal, der har været fremme om Højesteret, da er det netop Meningen, at de samlede skulde overvejes i en Kommission, eventuelt Retsplejeudvalget. Til det ærede Medlem Hr. Holstein maa jeg sige, at nu faar vi jo et Optræk af Loven, og lad os saa i nogen Tid have Fred, saa at man kan høste Erfaringer med Hensyn til det Skridt, som man her har foretaget. Og naar vi saa har disse Erfaringer — der vil selvfølgelig ikke komme til at gaa lang Tid, det ærede Medlem behøver ikke at være bange —, vil Tiden tvinge til, at man kommer med Forslag om en Ordning. Det er umuligt andet, naar en saa stor Lov er vedtaget, end at Højesteret vil komme til at undergaa store Forandringer, det vil presse paa med absolut Nødvendighed. Der vil rimeligvis ikke gaa lang Tid, inden vi har et Forslag i den Retning.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var inde paa Spørgsmaalet om offentlig Votering og var dér saa venlig at citere mine Udtalelser under en tidligere Behandling. Jeg behøver neppe overfor det ærede Medlem at udtale, at jeg altid har været og stadig er Tilhænger af offentlig Votering, fuldstændig paa lignende Maade, som det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte sig. Jeg udtalte blot den Gang det samme, som jeg vil udtale nu, at jeg tror ikke, man kan gaa over til en saa stor Forandring i den danske Retspleje, saa længe vi har en enstemmig Højesteret imod, og saa længe den største Del af Befolkningen, hvad der er Tilfældet efter min Anskuelse, ogsaa er imod. En saadan Forandring kan vi først gaa over til, naar man ogsaa indenfor Højesteret selv eller i hvert Fald i store Kredse af Befolkningen ønsker den; ellers vil den ikke komme til at virke heldigt. Jeg er fuldstændigt enig med det ærede Medlem Hr. Povlsen i, at det vilde være bedst, om Spørgsmaalet

ikke var blevet rejst her i Rigsdagen. Jeg tror, det er den Slags Spørgsmaal, der skal virke noget, forinden man kan tage Standpunkt til dem, og jeg tror, at Tendensen vilde være gaaet mere og mere i Retning af offentlig Votering, hvis ikke Spørgsmaalet var kommet frem her i Rigsdagen og derved var blevet mere eller mindre polemisk. Det forekommer mig ikke, at den Debat, der har fundet Sted i Rigsdagen, har været absolut heldig for den offentlige Votering. Det er efter min Mening uheldigt, naar der fra visse Sider bliver sagt, at de og de Domme vilde ikke være blevet afsagt, hvis vi havde haft offentlig Votering. Og det forekommer mig heller ikke heldigt, at man undertiden hører udtale, at den og den Dom er en Klassedom, og hvis man havde haft offentlig Votering, kunde man have set, hvilke Dommere der har afsagt den. Den Slags Spørgsmaal skal efter min Mening vokse sig frem af Befolkningen, og jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, at der kommer en Tid, da man vilde ønske, man havde offentlig Votering. Men saa længe vi har en enstemmig Højesteret imod os, og saa længe Befolkningen er imod os, tror jeg ikke, der er noget at gøre ved den Sag.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Statsadvokaternes Stilling med Hensyn til at møde i Retterne. Det ærede Medlem spurgte, om det ikke havde været Meningen, at de noget mere skulde give personligt Møde. Det er vanskeligt at sige. Vi har jo ikke udvidet Statsadvokaternes Organisation, de samme Fuldmægtige, som de fik ved Retsplejelovens Ikrafttræden, har de endnu, og det er altsaa i Virkeligheden kun en Fordeling af Arbejdet, der har fundet Sted. Om vedkommende saa undertiden skulde give noget hyppigere personlig Møde eller beskæftige sig med de Sager, der foreligger paa Kontoret, er en Skønssag. Jeg har for Resten det samme Indtryk som det ærede Medlem, at de tidt vilde kunne give personlig Møde, men paa den anden Side maa vi huske, at den Virksomhed, der finder Sted paa Kontoret, nemlig af fritage for Tiltale, maaske er lige saa vigtig som den, der udøves i Retterne, hvor de procederer til vedkommendes Domfældelse. Den anden Side af Sagen har jo ogsaa en uhyre Vægt, idet det tidt er det, om vedkommende overhovedet bliver tiltalt eller ikke, som er det afgørende.

Maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Elmquist sige, at det forekommer mig, at den Diskussion, her blev rejst angaaende Spørgsmaal, om hvilke man fra alle Sider